

[Thorvil Kristensen.]

land og i Kina, hvor den almindelige befolkning levede i stor fattigdom, medens det tilsvarende system ikke har haft fremgang i de vestlige lande, hvor de sociale kløfter ikke er så dybe.

Med disse grunde tror jeg for min del, vi må regne med, at selvom en stor krig formentlig kan undgås, vil en vis spænding, som kræver forsigtighed, være en realitet i en desværre temmelig lang fremtid, og det er naturligvis den ene baggrund for, at vi tiltræder det, som nu foregår. Men den anden — og den lægger jeg stor vægt på — er den, at de farer, der kan være på grund af Tysklands demokratis unge alder, vil eksistere, både hvis vi tiltræder det, der nu sker, og hvis vi ikke gør det. Den højtærede udenrigsminister sagde, at en tysk bevæbning ville komme i alle tilfælde. Jeg har lyst til at sige, at de tyske grænseproblemer er jo uløste og medfører den uro, som uløste problemer medfører, både hvis vi tiltræder det, der nu er foreslået i London, og hvis vi ikke tiltræder det.

Om hvad angår de farer, som kan true et demokrati, er det i hvert fald min opfattelse, at disse farer er størst, hvis man hindrer det pågældende land i at leve en suveræn demokratisk stats normale liv. Hvis en gryde skal koge under tryklåg, bliver temperaturen højere, end hvis dampen får frit løb — det er en grundsætning, som det er klogt at tænke på, også når man skal tage stilling til det spørgsmål, der nu foreligger. Det ville være en illusion at tro, at faremomenterne i forbindelse med Tysklands fremtid på grund af de tendenser, der har været dernede, og på grund af de uløste nationale spørgsmål, ikke var der, hvis man ikke løste Vesttysklands problemer ad de veje, som her er skitseret. Jeg for mit vedkommende er ikke utilbøjelig til at tro, at farerne ville være mindst lige så store, hvis man gik en anden vej. Man forsøgte jo noget andet imellem de to store krige, og den vej, man da forsøgte, førte ikke til det ønskede resultat. Det viste sig, at der

var kræfter i Tyskland, som man ikke kunne beherske ved de forsøg, man dengang gjorde, på at holde en tysk oprustning nede.

I denne forbindelse er der en ting, jeg vil fremhæve. Jeg sagde før, at det tyske spørgsmål er ikke løst; jeg vil gerne tilføje, at der jo ikke i øjeblikket er noget, der tyder på, at det kan løses i den fremtid, vi kan overskue — den være nu lang eller kort. Berlinkonferencen i begyndelsen af indeværende år rummede meget langvarige og anstrengte forhandlinger mellem statslederne øst og vest for jerntæppet, men i det tyske spørgsmål stod man i virkeligheden fuldstændig i stampe. Med hensyn til problemerne i Asien viste det sig, at Berlinkonferencen åbnede vej for senere forhandlinger i Genève, og her er man nu kommet et stykke vej: man har fået krigen i Indokina afløst af en våbenstilstand. Det viste sig altså, at i de asiatiske spørgsmål kunne man komme et stykke vej, men i det tyske spørgsmål kom man i virkeligheden ikke ud af stedet; og det er interessant at se, at der heller ikke siden Berlinkonferencen — jeg kunne tilføje: heller ikke siden Londonkonferencen — fra Sovjetunionens side er fremkommet udtalelser eller reaktioner, som ændrer denne situation.

Den tale af udenrigsminister Molotov, som den højtærede udenrigsminister omtalte, har jo ikke skabt noget som helst nyt i situationen omkring Tysklands enhed. Hvad der vil ske i så henseende i de kommende år, ved vi ikke noget om, men stillingen i dag er den samme som under Berlinkonferencen. Der er ikke nogen løsning af det tyske spørgsmål i sigte; derfor må vi handle under denne forudsætning, og derfor synes vi i venstre, at det er naturligt at tage konsekvensen heraf. Dette betyder nemlig, at så er den vesttyske stat en realitet; den er en politisk dannelse, som skal eksistere i en foreløbig ubestemt tid fremover, og så må det være naturligt, at den også kommer til at leve en stats naturlige liv — det er sikkert bedst for de demokra-